No. 6. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 14 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 6. Januarij. Eergisteren gebeurde in de hoofdkerk alhier een voorval, hetwelk, bij mindere bezadigdheid der gemeente, ligtelijk beklagenswaardige gevolgen had kunnen hebben; de *Allgem. Preuss. Zeitung* geeft daarvan onder dagteekening van gisteren het volgende verslag: « Gisteren voormiddag ten 12 ure werd de hoofdgodsdienstoefening in den Dom alhier plotseling door iemand gestoord, die in de kleeding van een' kok — met wit voorschoot en muts — en met een bijbel in de hand, onder onverstaanbaar geschreeuw, ijlings in de kerk kwam. Daar men brand of eenig ander ongeluk vermoedde, drongen allen de kerk uit, zoodat de predikant zijne leerrede moest afbreken. Middelwijl werd de onbekende bij den uitgang van den Dom aangehouden en als een alhier in dienst staande kok herkend, bij wien zich sedert eenige dagen sporen van krankzinnigheid getoond hadden, die plotseling in eene aan razernij grenzende opgewondenheid was overgegaan. De ongelukkige is tot nader geneeskundig onderzoek van zijnen gemoedstoestand, voorloopig in politie-arrest geplaatst.

MANNHEIM, den 5. Januarij. Men hoort hier op het oogenblik van niets anders spreken, dan van den volgende gruwel, die dezer dagen plaats gehad heeft.

Een welgesteld molenaar, vijf uren van Darmstad woonachtig, had zich om zaken derwaarts moeten begeven. Bij zijn vertrek zeide hij, dat het gebeuren kon dat hij een' nacht zou uitblijven. Zijne zaken hielden hem werkelijk zoo lang op, dat de donker hem op den terugtogt overviel en besluiten deed bij eenen vriend te overnachten. Een angstig voorgevoel, waarvan hij geene reden kon geven, greep hem evenwel aan, en weder van besluit veranderend, vroeg hij eene pistool van zijnen vriend en ging hij zijnen weg vervolgen. Op weg aangeroepen door twee gendarmen, die meenden dat hij een strooper kon zijn, maakt hij deze met zijne beangstheid bekend, en overreedt hij hen hem tot zijnent te begeleiden. Op het erf gekomen, ontwaart hij al dadelijk, tot zijnen schrik, licht in het vertrek, waarin hij gewoon is zijn geld te bergen; verder gaande, vindt hij den wachthond verworgd in deszelfs hok. Nu dringt hij met de gendarmen in huis, waar zij de dienstmaagd reeds verworgd en de vrouw en kinderen zieltogende en in bloed gedompeld vinden liggen. Omzigtig begeven zij zich nu naar de kamer, in welke het licht gezien is en daar vinden zij acht kerels, die, om eene tafel gezeten, bezig zijn het geld te verdeelen. Twee daarvan worden door de gendarmes nedergesabeld, vier worden er zwaar verwond en twee ontvlugten het, ligt gekwetst. De acht kerels waren daglooners van den molenaar.

ENGELAND.

— Nimmer misschien heeft den oudsten zeeman zulk eenen langen duur van stormachtig weder beleefd, als gedurende de geheele vorige maand heeft geheerscht. De berigten van alle kanten gewagen van de hartverscheurendste voorvallen op zee. Wij hebben reeds het verlies van meer dan veertig schepen vermeld; sedert moeten wij het vergaan van omtrent nog vijftig daarbij voegen, terwijl volgens eene matige schatting het getal der daarbij omgekomen menschen niet minder dan 100 kan bedragen.

— Dezer dagen reed den trein van eenen menageriehouder door het dorp Potter-Helgham, toen een rijtuig, op hetwelk zich een hok met eenen tijger bevond, omstortte. Eene staaf van het hok daardoor gebroken zijnde, bevond het dier zich dadelijk op vrije voeten. De boeren uit de omstreken, voor hun vee niet weinig beducht, raadpleegden met den eigenaar, hoe zij het beest vangen zouden. Na hetzelve te vergeefs eenigen tijd te hebben nagejaagd, werd er eenen angel, met een groot stuk vleesch aan, tot lokaas gelegd. De tijger vloog met zijne gewone gulzigheid op, en wilde het vleesch inslokken; maar was bij den angel vast, en men maakte zich van hem meester. Zijn gehuil was vervaarlijk; maar men zegt niet hoe men hem van den angel verlost heeft, hetgeen echter niet gemakkelijk moet zijn gegaan.

FRANKRIJK.

— Men herinnert zich dat het departement van l'Ariege in het jaar 1830 geteisterd is geweest door eene bende roovers, die onder de benaming van *Juffers*, hunne geweldenarijen pleegden, maar die men zich verbeeld had sedert uitgeroeid te zijn. De volgende onlangs plaats gehad hebbende gebeurtenis schijnt evenwel het bewijs te leveren, dat er nog geduchte overblijfselen van die bende aanwezig zijn of wel dat er zich eene nieuwe, soortgelijke heeft georganiseerd.

In den nacht van den 15. op den 16. december ll. is tegen middernacht voor de poort van het kasteel van Saling in de gemeente van Camarade, kanton van Mas-d'Azil, eene rooverbende verschenen, die de bewoners gesommeerd heeft haar binnen te laten.

Een der bewoners, de heer *Darieu*, leeraar bij de Protestantsche gemeente, na vergeefs getracht te hebben de roovers tot het afzien van hunnen aanslag te bewegen, begrijpende dat alle teweerstelling vruchteloos zou zijn en ziende dat zij de hoofdpoort met bijlen begonnen open te hakken, nam het besluit de poort te openen. Dertien of veertien man van de bende zijn hierop dadelijk het kasteel binnen gedrongen, zij waren alle vermomd; over hunne kleederen droegen zij het grove linnen hemd, bekend onder de benaming van *camisard*, het oude kostuum der *juffers*, over het aangezigt, tot nagenoeg aan den mond nedergetrokken, droegen zij lange wollen mutsen, zoo als de bergbewoners van l'Ariege gewoon zijn te dragen. De aanvoerder was de eenige, die het gelaat open vertoonde; hij was een man van groote gestalte, van omstreeks de veertig jaren, van een blozend gelaat en wit van handen; hij sprak zeer zuiver Fransch, scheen *Fra Diavolo* tot zijn model, gekozen te hebben, speelde de edelmoedige, hield de losbandigheid zijner roovers steeds in toom en beijverde zich vooral de dames, die zich op het kasteel bevonden, gerust te stellen

De roovers begonnen met eene som van 1000 franken te eischen. De heer *Darieu* zeide hun, dat mevrouw *Vergé*, eigenaresse van het kasteel, afwezend was en dat hij zulk eene som niet bezat. — In dat geval, was het antwoord van den aanvoerder, sta ik voor niets in en beloof ik niet, mijne manschap in toom te zullen kunnen houden. De roovers van hunnen kant sloegen ook werkelijk over tot vloeken en dreigen en eischten, dat men hen de kamers en de kasten en kabinetten zou laten doorzoeken. De heer *Darieu* geleidde hen naar de kamer van mevrouw *Bernard*, gouvernante op het kasteel, die in der haast opgestaan was en zich aangekleed had. In dit vertrek bevonden zich, benevens genoemde dame, de jonge jufvrouw *Vergé*, eene uitstekende schoonheid en haar dertienjarig broedertje *Oscar Vergé*.

De roovers hernieuwden hier hunnen eisch van 1000 franken, maar bekwamen ook wederom het vroeger antwoord. Hierop spatten zij uit in de geweldigste bedreigingen, een hunner hief de bijl omhoog boven het hoofd van mevrouw *Bernard* en een ander greep den jongen *Oscar* bij den arm, hem insgelijks de bijl boven het hoofd doende zweven; beide schreeuwden intusschen: « Geld moeten wij hebben." Het verschrikte kind smeekte, dat men het toch geen kwaad zoude doen. De roovers lieten het bij hunne bedreigingen, Mevrouw *Bernard* opende hun de kasten en kabinetten hen nopende zich, bij gebrek van de gevorderde som, te vergenoegen met het linnengoed en de kostbaarheden, die zich daarin bevonden en met het weinig geld, ten bedrage van 15 of 20 franken, dat zij bij zich had. Het geld namen zij aan, maar van het goed weigerden zij iets mede te nemen. Nu eischten zij, dat men hun te eten zou geven; men verzocht hen alzoo, dat zij zich naar de keuken zouden begeven. Hier werd hun brood en wijn voorgezet, waarvan zij gulzig gebruik maakten. De bewoners waren beducht, hen ieder oogenblik tot verdere gewelddadigheid te zullen zien overslaan, maar zij vergenoegden met al het brood, dat in huis mogt wezen, op te eischen. Zij waren, zoo als wij gezegd hebben, dertien of vijftien in getal; ieder hunner slaat nu zijne bijl in een der hun op de tafel voorgelegde brooden, en na de gangen daarmede doorgeloopen te hebben, verlaten zij onverhoeds en haastig het kasteel. De aanvoerder was steeds al zijn gezag blijven besteden, om zijne manschap van het plegen van gewelddadigheden terug te houden, en de bewoners van het kasteel bemoedigend blijven toespreken. Hij scheen vooral mejufvrouw *Adeline Vergé* in zijne hoede te nemen, en haar steeds ter zijde blijvende, riep hij haar gedurig toe: « Stel u gerust, mejufvrouw! u zal geen leed geschieden."

Zij alleen is ook werkelijk van alle bedreiging verschoont gebleven. Op het oogenblik, dat al de roovers aftrokken, keerde de aanvoerder alleen in de keuken terug en sprak hij tot de bedienden: « Brave lieden, ik heb er over nagedacht, dat mijn volk u misschien zelfs geen brood voor het ontbijt gelaten heeft, en ik kom terug, om u het brood, hetwelk ik mede nam, terug te geven." Hierop legt hij zijn brood op de tafel, en haast zich om zijne aftrekkende manschap te volgen.

Inmiddels was het een der bedienden van het kasteel, zekeren *Miguel*, gelukt, te midden van het gewoel, de waakzaamheid der door de roovers uitgezette schildwachten te verschalken, eene achterdeur uit te sluipen en het alarm in de omliggende dorpen te gaan verspreiden.

Een veertig- of vijftigtal boeren kwam den ook ter hulp toegeschoten, juist op het oogenblik, dat de roovers het slot ontruimd hadden; in de eerste verwarring was niemand er ongelukkig op bedacht om hen na te jagen, als wanneer het welligt had kunnen gelukken er eenige van te grijpen. Den volgenden dag is het geregt evenwel op de been gekomen, en ten gevolge van gegronde vermoedens zijn er weldra zeven personen gearresteerd geworden; maar den aanvoerder, die, alzoo hij niet vreesde zijn gelaat te vertoonen, waarschijnlijk niet in die streken te huis behoort, heeft men nog niet op het spoor kunnen komen.

BELGIE.

— De koopvaardijvloot van Belgie bestaat uit 131 vaartuigen, waaronder 22 driemasters. De *Emanuel* en de *Macassar* zijn de grootste. De eerste wordt hersteld, en de tweede is naar Marseille gestevend. In aanbouw zijn te Antwerpen 6 schepen. Van de 22 visschuiten te Antwerpen zijn er slechts 9 bestendig in vaart. Ostend 109 visschuiten.

NEDERLANDEN.

— Zoo men verneemt, is de Officier van Justitie bij de Arrondissements-Regtbank te Arnhem in hooger beroep gekomen tegen de vrijspraak van den uitgever der *Arnhemsche Courant*.

— Van den' Helder meldt eene vriendelijke hand van den 9. jan.: « Heden middag ten 12 ure had alhier een ongeluk plaats, hetwelk de treurigste gevolgen na zich had kunnen slepen en menige vrouw of kind van deszelfs zorgenden man of vader, op eene verschrikkelijke wijze had kunnen berooven. Bij het uitgaan van 's Rijks werf, begaven zich omtrent een vijftigtal werklieden, aan dezelve werkzaam, huiswaarts; — dan hunnen gewonen weg, over de zoogenaamde Magere brug, in deze gemeente, niet kunnende gaan, doordien men bezig is, dezelve te herstellen, stapten allen in een pont, ten einde zich alzoo naar den overkant te doen brengen; doch in het midden van het Heldersche kanaal gekomen zijnde, zonk de pont plotselings, en allen stortten in den stroom. Door spoedige en gepaste aangebragte hulp, werden zij allen van een anders gewissen dood gered, en aan hunne betrekkingen wedergegeven

— Terwijl men onder Belgie eene opgave van de Belgische koopvaardijschepen geeft, is het niet ongepast ook de zeemagt van N. Nederland op te geven. Dezelve bestaat in 173 oorlogsvaartuigen, als 83 schepen met 2265 stukken, 9 stoomschepen met 64 en 3 ijzeren stoombooten met 22 stukken, voorts 3 transportschepen, 75 gaffel kanonneerbooten. De koopvaardijvloot telt 369 fregat-, bark- en brikschepen, metende 106787 lasten, van welke 295 door de Nederl. Handelmaatschappij worden gebruikt, 830 galjoot-, kof-, tjalk- en smakschepen; — dus te zamen 1199 koopvaardijvaartuigen.

KAMPEN, den 10. Januarij. Het vonnis der Arrond. Regtbank te Zwolle, in zake van 't O. M. tegen *Karel*

EENE WINTERAVONDVERTELLING.

't Is winter, gryse paoien!
Komt, schikt nu by den haard,
En laat de winden waaien,
December roert syn staart.

Houdt op van de oude streken!
De jonkheid snakt er naar.
W. Hermans.

Uit den tijd mijner jongelingsjaren herinner ik mij nog regt levendig eens, — ik meen in het jaar 1810 — door een mijner vrienden uitgenoodigd te zijn geworden, om de kersdagen bij zijne ouders door te brengen; eene wakkere familie, die op haar tamelijk uitgestrekt landgoed in de buurt van M. woonde. Daar ik, gelijk de meeste jonge lieden op dien leeftijd, een dol vriend van het aan stedelingen anders zeldzaam vergund vermaak van de jagt was, aarzelde ik geen oogenblik, van zulk eene vriendelijke uitnoodiging gebruik te maken. Het waren kostelijke dagen, die ik daar buiten sleet, — dagen, die mij de kwellingen, welke mijn knorrige principaal mij op zijn kantoor deed ondergaan, voor eene poos geheel deden vergeten; dagen, zooals slechts de jonkheid die aanbieden kan. Vroeg 's morgens, als de sterren nog aan den blaauwen winterhemel blonken, wekte ons het hanengeschreeuw en het geblaf der honden; in een oogwenk aangekleed, grepen wij dan naar onze geweren, en snelden naar buiten naar de wijde, heuvelachtige vlakte, wier hard sneeuwdek van millioenen ijskristallen schitterde. Een dag vol lust en beweging, vol leven en genot volgde; het veld werd in alle rigtingen doorkruist; de echo onzer schoten klonk door het bosch, tot de zon weder nederdaalde. Dan togen wij in statigen optogt naar huis, eenigen schertsend en lagchend en vrij wat snoevend op hun geluk, anderen geplaagd en bespot wegens hun ongeluk, met wel eenigen nijd in het hart tegen de door het lot meer begunstigden, voor wie zij nogtans hun eigenlijk gevoel verbergen wilden. De allerliefste zusters van onzen vriend, vijf in getal, ontvingen onze offers, beloonden de gelukkigen met een zoet lachtje, beklaagden de minder voorspoedige schutters met goelijken spot en betooverden allen door hare onweerstaanbare bevalligheid. Waren dan de weitasschen geledigd, zoo strekte men de vermoeide leden op de gemakkelijke stoelen uit en gaf, in afwachting van den wel verdienden maaltijd, met praalzieke welsprekendheid de verschillende avonturen prijs, welke ieder wilde bestaan hebben; en daar de een den ander hierbij doorgaans in grootspraak de loef zocht af te steken, liep het gansche gesprek in 't eind op een algemeen gelacht uit, en werd alle spijt, wrok en ergernis vergeten. Had men vervolgens aan de oproeping van de blonde Pauline tot de rijkelijk bezette tafel gehoor gegeven en der kookkunst van het beminnelijk vijftal volle regt laten wedervaren, dan werd de eettafel achteruit geschoven en schaarde de gansche kring der huisgenooten met buren en gasten zich om den breeden, helder vlammenden haard. De mannen namen hunne pijpen, de vrouwen haar borduur- of naaiwerk, om de slepende uren van den langen winteravond te korten, terwijl pandspelen, raadsels en vertellingen tot hetzelfde einde bijdroegen.

Op zekeren avond was ook een rijk goedbezitter uit de nabuurschap, die vroeger lange jaren in vreemde dienst gestaan en ook in Noord-Amerika gevochten had, onder de gasten. Zijne veelvuldige ontmoetingen en avonturen, verbonden met eene fijne beschaving, die hem boven de groote meerderheid zijner wapenbroeders verhief, maakten hem tot het orakel van heel den omtrek, en daar hij gaarne enkele trekken uit zijn leven of andere « vertellingen" ten beste gaf, was hij, vooral in de lange avonden van den barren winter, overal even welkom en een zoo bescheiden, als onderhoudend gast.

Ook op dien avond, waarvan ik spreek, had men den goeden majoor Thurnberg pas tijd gelaten, om naar den welstand zijner lieve vrienden en buren te vernemen en van dien zijner eigene familie verslag te geven, of van alle zijden werd hij reeds met de bede bestormd, om weer eens eene mooije historie ten beste te geven.

« Ja," zeide de huisheer, zich met het verzoek der overigen vereenigende; « van avond moogt gij ons dat niet weigeren, buur

van Hulst, wordt heden niet uitgesproken, uithoofde van ongesteldheid van den heer President.

— De *Arnh. Cour.* (4) levert eene onvergetelijke bijdrage tot de autobiographie van IK. « Toen IK nog simpel advokaat was en nog niet geleerd had" enz.

— 28 December 1845 (onnoozele kinderen) heeft de Ed. Achtb. Proc. Gen. Mr. *J. J. Uytwerf Sterling* van Amsterdam, in eene openbare zitting van 't Prov. Geregtshof van N. Holland, te Amsterdam volgehouden, dat eene Nederlandsche wet, al ware die in 't Latijn of *in welke taal ook*, (Mexikaansch, Cochinchineesch, Kalmuksch, Kamtschadaalsch, Hottentotsch, [hiermede was men op weg] Syri-Chaldeeuwsch, Samojeesch dus niet uitgezonderd) opgesteld, verbindend is. — Hebrydischer stelling is er zeker nog nimmer door eenig hoofdbestuurder van 't NUT verkondigd, zelfs door geen apostaat.

Piet Bogchelfoen, met al zijnen eerbied voor zijne overheid, was in staat dit voor mallen te houden. (1)

(1) PIET BOGCHELFOEN, is een weinig bekend volksdichter te Amst. Of hij in de Jordaan, of in 't Overjordaansche, in 't Noordsche bosch of op 't vlakkeveld te huis behoort, is nog niet uitgemaakt. No. 1 van den GIDS voor 1846 levert het volgende staal zijner kunstvaardigheid.

En heet je niet een hoofdstad?
Gij, stad van Amsterdam!
En ben je niet een voetveeg?
Gij, stad van Amsterdam!
ô Goeije stad, ô zoete stad,
'k Wou dat je meer couragie had.

De wijven werden mannen
In lang verleden tijd,
Maar nou, gij arme Jannen!
'k Loof dat je wijven zijt!
o Goeije stad, enz.

Is je elleboog door je mouwen,
Je haar wel door je hoed,
Roept krachtig tot Nassouwen,
En toon je Hollandsch blood,
o Goeije stad, enz.

En WILLEM zal je hooren
Al-of hij koning heet,
Zoo als prins WILLEM de eerste
't Je brave vaders deed;
o Goeije stad, enz.

Roept dan, Oranje boven,
Maar vrijheid onverstoord,
Maar knappe stuurlui boven,
Verrajers over boord!
o Goeije stad, enz.

Maar schepen als te voren,
Maar werk voor alle man,
En Amsterdam een hoofdstad,
Oranje, bleu en blan!
o Goeije stad, enz.

En mogt er nou een wezen
Die met dat roepen malt,
'k Denk dat hij gaauw na dezen
Uit angst van 't kussen valt.
Daar kon je op reekhen, brave stad!
Zoodra je maar couragie had.

INGEZONDEN STUKKEN.

ERUDITIO MUSICA.

Derde Concert, Donderdag 8. Januarij 1846.

De Directie toonde alweder geene middelen buiten aanspraak te hebben gelaten, die tot luister van het Concert en tot genoegen der hoorderen konden strekken. De keus van BEETHOVEN's achtste sinfonie hebben wij hoogst gelukkig gevonden: korte, degelijke, wellnidende en opwekkende compositie; de laatste eigenschap is vooral, in de tegenwoordige tijdsomstandigheden, eene algemeene behoefte, in het bijzonder voor vele leden van het orchest, welke, wegens verminderde concerten, tooneel- en opera-voorstellingen, dezen winter zeer gevoelige verliezen ondergaan, die het goedgunstige toonkunst-publiek wèl deed, door middel van een benefice-concert, eenigermate te gemoet te komen. De uitvoering der sinfonie was volmaakt, behalve dat het mouvement der eerste allegro te snel genomen werd. De onderwerpelijke sinfonie volgt, onzes erachtens, in *musiekale waarde*, na de *eerste* welke wij van den onsterfelijken meester bezitten; doch dit neemt niet weg dat zij van talrijke schoonheden doorwrocht is, welke onmogelijk, bij dergelijken pijlsnellen loop, kunnen uitkomen, de ritardendo's welken de componist zoo zeer schijnt te drukken, waren wij niet eenmaal in staat te onderscheiden; van een Directeur als dien welke het orchest van *Eruditio Musica* geleidt, die bij de innerlijke overtuiging, dat het *maatslaan* in geenen deele de eenigste verdienste is aan zijne taak verbonden, en die hetgeen hij opvoert door en door gevoelt en verstaat, heeft ons zoo iets verwonderd. Voor de overige deelen der sinfonie werd een meer bedaarden gang genomen; waren de alten bij het reposteren tijdens het begin der finale, wel zeker van hunne zaak? Niet minder gelukkig dan de keus der sinfonie achtten wij die van het *declamatorium*, getiteld «*Fridolin of de gang naar de IJzersmelterij*," een gedicht van den vermaarden SCHILLER, vertaald door TOLLENS, de musiek van WEBER (niet C. M. von WEBER) gereciteerd door den tooneelspeler TJASINK, die hetzelfde stuk, binnen kort, reeds twee maal in den Stads Schouwburg had voorgedragen. SCHILLERS godsdienstig en indrukwekkend dichtstuk, begeleid en afgewisseld door WEBERS ingrijpende en karaktermatige akkoorden, hebben een verrukkend effect veroorzaakt, en zeer veel plaisir gegaan. De verdienstelijke TJASINK heeft te dier gelegenheid weder proeven van zijn uitmuntend dramatisch talent en de voldoendste overtuiging gegeven, wèl voor eene rol zoo interessant als die van *Pierre* in het wereldvermaarde tooneelspel, *de Schipbreuk der Medusa*, berekend te zijn. Het eenige dat wij op de uitvoering van het *declamatorium* aan te merken hebben, zou daarin bestaan, dat het op de tribune geplaatste, de kerk voorstellende zangkoor, wat te sterk was. Uitmuntend en boven allen lof vonden wij het edele harpenspel van den heer GODEFROI, die het auditorium op drie obligate stukken heeft vergast. Het is bijna onbegrijpelijk hoedanig men het op een zoo uiterst moeijelijk instrument tot zoo eene verbazende hoogte weet te brengen. Uitbundig was de toejuiching die het spel des kunstenaars bekroonde. Na het voordragen van het *Carneval de Venise* werd hij teruggeroepen en onder een daverend handgeklap tot een bis uitgenoodigd. Dat heet harp spelen. Indien GODEFROI met zijn speeltuig de aanvallen van koning SAUL had mogen verdrijven, dan ware DAVID nimmer met prinses MICHAL in de echtkoets getreden, en, naar menschelijke berekening, ook de troonopvolger haars ongelukkigen vaders niet geworden. De wrange aanslagen die de speler zich veroorloofde stoog op stoog het instrument te onttrekken, bevielen ons evenwel niet; de harp weigert zulke uitdrukkingen bijna, dewijl zij met hare zachte en heldere inborst zoo weinig overeen te brengen zijn. Bij herhaling was tot ons leedzijn de zang, ofschoon aan eene vreemde dame opgedragen, de zwakste zijde van het concert. Het geluid was wel is waar aangenaam, maar de zang onbeduidend en niet altijd zuiver. Het talent dezer lieve juffer is *veelligt* voor een liefhebbers-concert toereikend, doch schiet voor *Eruditio Musica zeker* te kort. Het is ongelukkig dat de Directie, die zich zoo vele moeite getroost, alles naar eisch te leveren zoo dikwerf teleurstellingen ondervindt. Men moet deze lieve zangster evenwel de eer toekennen, dat zij een bij uitstek schoonen *hals* bezit. De ouverture van *don Juan* werd fiks gespeeld. Met het *tutti* in de zaal ging het dien avond *wel*; maar.... na het laatste harp-obligaat liet zich een gedruisch van ongeduld hooren, dat echter spoedig overmeesterd en overschreeuwd werd door eene ouverture van *ridder* VERHULST; want onmogelijk kon het publiek zoo veel geraas dan VERHULST compositie veroorzaken, door alle pauken en trompetten van het laatste oordeel ondersteund; alhoewel wij niet mogen verzwijgen, dat, hoezeer wij onderscheidene oude vrienden (zoogenaamde reminiscences) in het stuk wedervonden, wij ook veel melodie en soliden stijl in hetzelve hebben waargenomen. Toen wij de laatste fanfare hoorden aanheffen, lieten wij de banden van onze ooren neder en reden in galop naar onze woning terug.

BÉMOL.

MENGELINGEN.

Zwitsersche Spreuken.

De kleinste pligt, dien men kent, is gewigtiger dan de gewigtigste, dien men nog niet kent.

Heil hem, die tot in grijzen ouderdom kind is gebleven.

Verlang niet dat onwetende kinderen aanstonds geleerden zullen zijn.

De inwendige mensch is bij alle stervelingen beter dan de uitwendige.

De vleugelslag eener mug, zelfs die van den adelaar, kan den storm niet bekampen

Als de steen draait, moet men slijpen.

Hij zet een gezigt, als de koe tegen eene aardbei.

Wie den bok bij de horens heeft, die volgen de geiten.

Bij militairen is het gezoorzamen, niet raisonneeren.

Het geeft een goeden kans, als men den vijand van voren bijten en van achteren krabben kan.

Als de bunsing in het hoenderhok komt, legt hij ganzen eijeren.

De valschaard kust u van voren en haalt u van achteren den duivel op den hals.

De zonde komt zoet in, maar bitter uit.

Tot pligtvervulling behoort voornamelijk spoed, en deze maakt haar tot deugd.

Het is zonde en schande met troef in de hand alles te verliezen.

Een vos doet beter in zijn hol te blijven, dan den honden zijn staart te laten zien

De dood ziet naar geen alma ak, en als hij aanklopt, vraagt hij naar geen verjaardag.

Op dooden mag men niet boos zijn.

In den strijd moet hartenbloed troef zijn.

Het is slecht bontwerk maken, als men geen haar of wol heeft.

Niemand kan de toekomst in de kaart zien.

Het gerucht loopt het ongeluk niet altijd vooruit, maar de hinkende bode komt toch zeker achteraan.

Hoe grooter het feest is, zoo veel te boozer is de duivel.

Drinken is geen zuipen, en een slokje maakt de tong los.

Neem den koe niet bij den staart, maar geef het eind op het laatst.

Waar veel geld is, daar huist de duivel graag, maar waar geen is, daar huizen er twee.

De tijd laat zich aan geen paal vast binden.

Zoo lang men iets heeft, acht men het niet, en als het weg is, zoekt men er naar.

Men heeft niet altijd de gelegenheid bij de mouwen.

Een mooi meisje vindt overal terstond kameraden.

Wien men eens op zijn rug heeft weggedragen, die komt niet op zijne eigene beenen terug.

Strijd om het licht.

Twee jonge lieden zaten te lezen, elk aan eene afzonderlijke tafel. De een had eene brandende lamp op zijne tafel staan, de ander een kandelaar en kaars. Eenen tijd lang zaten zij rustig en stil, elk bij zijn eigen licht. Eindelijk zag de een op en begon op vriendelijken medelijdenden toon: « arme jongen, wat zit gij daar bij eene dolle kaars uwe oogen te bederven!" Maar de ander was met dit beklag niet gediend en antwoordde: « meent gij, dat ik ook geene lamp kan betalen? 't is mijne keus vriend! ik houd mij bij het oude licht, dat bederft de oogen niet." Ook de eerste wordt nu warmer. Elk legde zijn boek neer en ijverde voor kaars- of lamplicht. Ras kwam het tot hooge woorden. De een klaagde dat hij den walm van de kaars niet langer kon uitstaan; de ander dat hem het felle lamplicht de oogen deed schemeren. « Weg nieuwigheidszoeker! met uwen valschen glans." Zoo stoof de laatste op en draaide de lamp uit. « Ellendige domper! ik mag die nachtpit niet zien," schreeuwde ondertusschen de eerste en snoot de kaars uit. Toen schold de een den ander, omdat hij het donker gemaakt had; zij vochten — en lezen konden zij niet meer. Zoo is de uitkomst van den strijd om het licht.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. Januarij. Sedert den 10. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Eppien, J. K. Potgewijd, Bordeaux, wijn; Industrie, R. R. Ulvers, Falmouth, tarwe en boonen; Hul, J. Putman, Sumatra, stukgoed; Anthonio, E. H. Hugbey, Ingiaro, stukgoed, laatst van Falmouth

Voor Gend bestemd:

Hendrika Dorothea, A. van Aken, Marens, aardappelen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Gazelle, H. Ihlder, ballast, Engeland; Peter, E. H. Boye, Denemarken; Twende Sostre, H. F. Dryve, Oostzee; Emanuel A. F. Jorgensen, Hartlepool, alle ballast; Peru, R. Wilson, stukgoed, Alexandrien; Alecta, J. P. Klooberg, Denemarken, ballast.

Van Rotterdam gezeild:

Hendrik Gijsbert, J. Maasdijk, Rouaan, de jonge Jan, H. K. Rentis, Abbeville, beide kaas.

Van Gend gezeild:

Le Francit, J. Sansot, ballast, Hartlepool.

---

en vriend. Wij hebben een gast uit de stad, die met mijn zoon Frans overkwam en van begeerte brandt, om zich te overtuigen, of de lof, dien hij van de meisjes van uw vertellerstalent gehoord heeft, ook wezenlijk verdiend is."

Met deze woorden stelde hij ons aan elkander voor en de ongeveinsde nieuwsgierigheid, die ik naar zijne verhalen aan den dag legde, scheen geen ongunstigen indruk op den rustigen zestiger te maken.

« Lieve hemel," zei hij met een minzaam lachje, terwijl hij zich in zijn stoel achterover leunde, « gij goede menschen rekent mij als eene verdienste toe, wat uit mijn verloopen leven van zelf volgen moet. Wie, als ik, een jaar of dertig in vier werelddeelen heeft omgezworven, moet natuurlijk wel genoeg gezien en ondervonden hebben, om er een paar avonden van in 't hoekje van den haard te kunnen vertellen. — Maar, ge weet, dat ik geen omstandigheden maak, als gij iets van mij begeert, en zoo laat ik u dan, nu, de keus; of gij van oorlog en bloedvergieten, van zeeavonturen of reizen hooren wilt, dan of ge eene liefdesgeschiedenis, eene volkssage, een sprookje of eene spookhistorie verlangt."

Men liet hem zelven de keus over, en na kort nadenken rigtte hij zich tot mij: "Ik houd het voor waarschijnlijk, dat gij met de volksverhalen en overleveringen van onzen omtrek niet zeer bekend zijt, daar gij thans voor de eerste maal deze streken bezoekt, en daarom wil ik den uit dit de rijke stof onzer volksverhalen een kiezen, dat op een voorval uit den tijd mijner kindsheid berust en zich aan datzelfde dorp Werdsbrunn knoopt, welks romaneske ligging ik u daareven bij onze lieve Pauline zoo hoog hoorde prijzen. 't Is de geschiedenis van

DEN WAARD VAN WERDSBRUNN.

« Het was kort na den vrede van Aken, in de laatste octoberdagen 1748, dat een bejaard man, met moeite op zijn handstok leunend, den kleinen heuvel beklom, waarop, te midden van haar eenzaam kerkhof de oude, gotische kerk van Werdsbrunn ligt. De laatste gloed der ondergaande zon vergulde de oude beschilderde ramen en het gekoperd dak des torens, toen de late wandelaar door de bemoste poort trad en een weemoedigen blik op de lange rijen van kleine heuveltjes wierp, die zich in regelmatige vierkanten voor hem uitstrekten. Met slependen tred ging hij voort en den muur langs, onder 't ontcijferen hier en daar van de opschriften op de zerken, tot hij in een hoek van het kerkhof een pas gedolven graf ontdekte. Hij bleef er bij staan en nam zijn hoed af, terwijl hij zijn oog over de omliggende steenen liet rondgaan, alsof hij daarop eenigen bekenden naam zocht; doch zijn herinneringsvermogen scheen hem begeven te hebben; zoodat hij met de regterhand verdrietig over het voorhoofd streek, zonder dat de zaak daardoor nogthans een zier beter werd. Uit het dorp beneden, rees het dof gegons van al de bedrijvige drukte omhoog, die den avond vóór een kerkelijk feest te lande doorgaans kenmerkt; en zelfs het dorrende loof der boomen scheen rijkelijker te vallen in de avondkoelte, als wilde het den dooden hunne laatste rustplaats voor den Allerheiligendag nog met bonte verwen sieren, opdat het ook niet haperden aan een feestelijk kleed. Terwijl de vreemdeling op deze wijze lieve, oude herinneringen uit een lang verstreken tijd zocht bijeen te zamelen, ritselde iets aan zijne voeten door de dorre bladeren heen. Nieuwsgierig zag hij toe en ontdekte een doodshoofd, dat van den hoop aarde, dien de doodgraver uit den nieuw geopenden kuil had opgespit, naar beneden rolde en door eene raadselachtige, onzigtbare kracht bewogen, op den verrasten wandelaar toekwam. Eerst was deze eenigzins ontsteld teruggeweken, doch de schedel volgde hem, tot hij zijn voet daarop zette en zoo de beweging deed ophouden. Thans sloeg hij den groven mantel, die om zijne schouders hing, open; trok zijn degen, en stond reeds gereed, de punt daarvan in dat geheimzinnige doodshoofd te boren, toen hij zich op eens anders bedacht, het wapen in de scheede terugstiet en den schedel met een krachtigen schop ver weg deed rollen.

(Vervolg hierna).

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.